

Slepýš

Má hadí tělo s hladkými hnědými šupinami. Ovšem není to had, ale beznohá ještěrka! To dokazují jeho víčka, kterými dokáže zamrkat, i ocásek, který může v nebezpečí odhodit stejně jako jiné druhy ještěrek. Dorůstá až 50 cm. Slepýš není slepý. Vidí moc dobře! Jeho jméno vzniklo pouze špatným překladem z němčiny. Potravou slepýšů jsou žížaly a slimáci, larvy a červi. Loví hlavně za soumraku. Má mnoho nepřátel, běžně se stává kořistí lišek, divokých prasat, kun, ježků, čápů a volavek. Přezimuje v dírách. Slepýš je dlouhověký živočich, může se dožít až 30 let. Je to silně ohrožený druh.

Pohádka: Dva kamarádi

V chaloupce u lesa žili dědeček s babičkou. Měli malé políčko, na kterém pěstovali zeleninu. Jedno léto jejich záhonky zeleniny napadly housenky běláška. Okousaly skoro celé kvěťáky a v listech zelí nadělaly velké díry. Housenek neustále přibývalo. Jednoho dne dědeček spatřil na záhonku mladého slepýše.

„Babičko, potkalo nás štěstí! Naše úroda bude zachráněna. Jestli se mu u nás bude líbit, uvidíš, že nás brzy zbaví všech těch housenek.“



Babička kroutila hlavou, že něco takového ještě neslyšela.

Uběhlo pár dní a housenky opravdu zmizely. Slepýši náramně chutnaly. „Ty jsi hodně a užitečné zvířátko, volala na něj babička,“ když se před ní mihnul v trávě.

Slepýš byl v zahradě spokojený, nechtěl ale být sám. Našel si brzy na záhonku zvířecí kamarádku. Byla to malá šedá myška Leontýnka. Když na nebi svítil měsíc, často si spolu povídali o hvězdách.

Myška při tom povídání se slepýšem pokaždé dostala obrovský hlad a zakousla se jednou do červené řepy a podruhé do dědečkových brambor.

To se ale vůbec nelíbilo babičce.

„Jestliže tu myšku hned nechytíme, za chvíli bude mít spoustu malých myšiček a ty nám sní celou naši úrodu,“ postěžovala si dědečkovi.

Dědeček na nic nečekal a hned na druhý den donesl domů velkého černého kocoura.

Kocour slídl, číchal, ale myška se pokaždé včas ukryla.



Přišel večer. Leontýnka si právě povídala se slepýšem, když tu se za nimi přiblížil potichu hladový černý kocour.

Kocourovi ve tmě svítily oči a myška zavolala na slepýše: „Koukej, dvě hvězdičky spadly z nebe!“



„Myško, utíkej, to je kocour!“ vykřikl slepýš. Kocour už měl myšku málem v hrsti. Tu ale na poslední chvíli zasáhl slepýš. Vytasil svůj ocásek jako meč mezi kocoura a myšku. Kočka do ocásku sekla drápkem a kousek ocásku upadl na zem. Ten kousek se hýbal ještě dlouho sem a tam. Hýbající ocásek kocoura zaujal více než myš. Neustále na něj dorážel packou, hrál si s ním, až ho nakonec sežral.

Pak se kocour jen oblízl a utekl ze zahrádky pryč.

Myška pískla ze skrýše: „Slepýšku, žiješ? Jsi zraněný?“

Slepýš vylezl z trávy a vysvětlil myšce: „Přišel jsem jen o kousek ocásku, ten mi ale zase doroste, neboj!“ My slepýši jsme vlastně ještěrky a těm ocásek vždycky doroste!

Myška si oddechla, protože se o svého kamaráda velice bála.

Hned na druhý den se ale pro jistotu myška odstěhovala pryč. Ale až slepýšovi naroste nový ocásek, určitě se za ním do zahrádky zase vrátí.

Slepýš

Vylíhla se z vajíčka
malá, tenká tkanička.
Rychle leze v mokré trávě,
vypadá jak hadí mládě.

Není to však žádný had,
k snídani má červy rád.
Povídala teta Věrka,
slepýš křehký je ještěrka!